

ZASTĘPCA SZEFA
KANCELARII SEJMU

Adam Podgórski

6895/W8-173-19/16

Warszawa, dnia

26

stycznia 2016 r.

KANCELARIA Naczelnej Rady Adwokackiej
01.02.2016
wpłynęło
nr l.dz. <i>334</i>

Prezes Naczelnej Rady Adwokackiej

Pan Andrzej Zwara

Szanowny Panie Prezesie

Z upoważnienia Marszałka Sejmu, uprzejmie przekazuję - w trybie art. 58 pkt 9 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2015 r. poz. 615 ze zm.) - poselski projekt ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec byłych posłów na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej skazanych w procesie brzeskim za działalność na rzecz demokratycznego Państwa Polskiego (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Piotr Zgorzelski), z prośbą o wyrażenie opinii.

Z poważaniem

KLUB PARLAMENTARNY
POLSKIEGO STRONNICTWA LUDOWEGO

UL. WIEJSKA 4/6/8, 00-902 WARSZAWA
TEL. + 48 22 694 2321; FAX +48 22 694 1773; + 48 22 694 1647

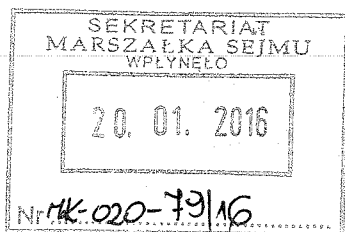
Warszawa, dnia 20 stycznia 2016 r.

Pan

Marek Kuchciński

Marszałek Sejmu

Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. oraz na podstawie art. 32 ust. 2 Regulaminu Sejmu RP, niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec byłych posłów na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej skazanych w procesie brzeskim za działalność na rzecz demokratycznego Państwa Polskiego

Do reprezentowania wnioskodawców upoważniamy pana posła **Piotra Zgorzelskiego**

Lp.	Imię i nazwisko	Klub	Podpis
1.	Baszko Mieczysław Kazimierz	PSL	
2.	Bejda Paweł	PSL	
3.	Jarubas Krystian	PSL	
4.	Kłopotek Eugeniusz	PSL	
5.	Kasprzak Mieczysław	PSL	
6.	Kosiniak-Kamysz Władysław	PSL	
7.	Kotowski Kazimierz	PSL	
8.	Łopata Jan	PSL	
9.	Maliszewski Mirosław	PSL	
10.	Możdżanowska Andżelika	PSL	
11.	Pasławska Urszula	PSL	
12.	Paszyk Krzysztof	PSL	
13.	Sawicki Marek	PSL	
14.	Sosnowski Zbigniew	PSL	
15.	Tokarska Genowefa	PSL	
16.	Zgorzelski Piotr	PSL	

USTAWA

z dnia 2016 r.

o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec byłych posłów na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej skazanych w procesie brzeskim za działalność na rzecz demokratycznego Państwa Polskiego

Art. 1.

Uznaje się za nieważne orzeczenia wydane przez polskie organy wymiaru sprawiedliwości wobec byłych posłów na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej w procesie brzeskim w okresie od 26 października 1931 do 13 stycznia 1932 r., jeżeli czyn zarzucony lub przypisany był związany z działalnością na rzecz demokratycznego Państwa Polskiego, w szczególności z wykonywaniem demokratycznie uzyskanego mandatu poselskiego.

Art. 2.

1. Nieważność orzeczenia stwierdza Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie.
2. Stwierdzenie nieważności orzeczenia uznaje się za równoznaczne z uniewinnieniem.
3. Stwierdzenie nieważności orzeczenia nie pociąga za sobą obowiązku odszkodowania od Skarbu Państwa.

Art. 3.

1. Stwierdzenie nieważności następuje na wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich, Ministra Sprawiedliwości, prokuratora, krewnego represjonowanego posła w linii prostej, a także minimum 15 posłów na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej sprawujących mandat w dacie składania wniosku.
2. Sąd orzeka na posiedzeniu na podstawie akt postępowania organu wymiaru sprawiedliwości, który wydał orzeczenie, a w miarę potrzeby przeprowadza dalsze postępowanie dowodowe.
3. Na postanowienie w przedmiocie nieważności orzeczenia przysługuje zażalenie podmiotom, o których mowa w ust. 1.
4. Jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, w postępowaniu o stwierdzenie nieważności orzeczenia mają odpowiednie zastosowanie przepisy Kodeksu postępowania karnego z tym,

że udział prokuratora w posiedzeniu o stwierdzenie nieważności jest obowiązkowy. W posiedzeniu ma prawo wziąć udział osoba uprawniona do składania na jej korzyść środków odwoławczych, a także reprezentant posłów, o których mowa w ust. 1, a ponadto za zgodą sądu inne osoby. Z przebiegu posiedzenia sporządza się protokół.

Art. 4.

Stwierdzeniu nieważności nie stoi na przeszkodzie wykonanie kary, zastosowanie amnestii lub abolicji, zatarcie skazania, akt łaski, przedawnienie, zadośćuczynienie, śmierć osoby represjonowanej, której orzeczenie dotyczy.

Art. 5.

1. Stwierdzając nieważność orzeczenia, sąd może orzec na wniosek podmiotów, o których mowa w art. 3 ust. 1, o podaniu treści postanowienia do publicznej wiadomości w szczególny sposób.
2. Na postanowienie przysługuje zażalenie podmiotom, o których mowa w art. 3 ust. 1.

Art. 6.

Sąd może zasądzić od Skarbu Państwa pokrycie w całości lub w części kosztów symbolicznego upamiętnienia posłów na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej niesłusznie represjonowanych, jeżeli represje te były skutkiem wykonania orzeczenia uznanego za nieważne. Art. 3 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

Art. 7.

Koszty postępowania w sprawach objętych ustawą ponosi Skarb Państwa.

Art. 8.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Celem ustawy jest pełne przywrócenie czci i godności ludzkiej i obywatelskiej posłom na Sejm II Rzeczypospolitej, represjonowanym za działalność na rzecz obrony demokracji w Polsce przez obóz sanacyjny.

Wyrazem tych represji był tzw. proces brzeski przywódców Centrolewu, przeprowadzony w dniach 26 października 1931 r. do 13 stycznia 1932 r., w którym skazano 10 posłów na Sejm RP na kary od 1,5 do 3 lat więzienia, po ich uprzednim aresztowaniu w nocy z 9/10 września 1930 r. Chodzi o następujących posłów: Wincentego Witosa, Kazimierza Bagińskiego, Norberta Barlickiego, Adama Ciołkosza, Stanisława Dubois'a, Władysława Kiernika, Hermana Liebermana, Mieczysława Mastka, Adama Pragiera oraz Józefa Putka. Projekt ustawy jest wykonaniem historycznego, moralnego i prawnego obowiązku demokratycznej III Rzeczypospolitej wobec tych posłów.

O bezpodstawności zarzutów stawianych przez obóz sanacyjny grupie wymienionych posłów świadczy już sam fakt, że po klęsce wrześniowej, będącej przede wszystkim klęską rządzącego obozu sanacyjnego, wywodzący się z tego obozu Prezydent Rzeczypospolitej (na uchodźstwie) Władysław Raczkiewicz wydał w dniu 31 października 1939r. dekret o amnestii dla byłych więźniów brzeskich (Dz. U. Nr 100, poz. 1000).

Dekretem tym Prezydent udzielił tym posłom „całkowitej amnestii oraz przywrócił im wszystkie prawa obywatelskie, honorowe, godności, odznaczenia i ordery”, a uczynił to – jak głosi dekret - „celem zatarcia rozterek przeszłości oraz dokonania pełnego zjednoczenia narodowego”. Wkrótce po tym niektórzy z nich włączyli się do walki z hitlerowską III Rzeszą Niemiecką, w tym u boku gen. Władysława Sikorskiego.

Fakt wydania tego dekretu, jako element zabiegów Prezydenta o „pełne zjednoczenie narodowe” jednoznacznie poświadcza o bezpodstawności zarzutów postawionych byłym posłom i o bezprawności wydanych wyroków. Jednak sanacyjny Prezydent nie zdecydował się powiedzieć tego wprost, używając w zamian eufemizmu o „zatarciu rozterek przeszłości”.

Projektowana ustawa nie jest precedensem w najnowszej historii Rzeczypospolitej Polskiej. Poprzedziła ją ustawa z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 34, poz. 149, z późn. zm.). Ustawa ta jest niejako pierwowzorem dla projektowanej ustawy, gdyż reguluje podobną materię. Nadto przy opracowywaniu projektu wzięto pod uwagę opinie Biura Analiz Sejmowych z dnia 11 sierpnia 2011r. oraz z dnia 10 lutego 2012 r., a także orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego w przedmiocie sprawy.

Ustawa nie przewiduje odszkodowań, więc nie wskazuje organów, które miałyby orzekać w tej sprawie i procedury w tym zakresie. Ustawa może (ale nie musi) generować wydatków ze strony budżetu państwa w przypadku ewentualnego zasądzenia od Skarbu Państwa kosztów pokrycia w całości lub części symbolicznego upamiętnienia posłów (art. 6 projektu ustawy). Byłyby to wydatki rzędu kilku tysięcy zł.

Ustawa nie spowoduje innych wydatków z budżetu państwa poza wyżej wymienionym.

Projekt nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 34 ust. 3 zdanie drugie projekt poselski nie wymaga konsultacji przed złożeniem na ręce Marszałka Sejmu.